

Amint a Névtelen belépett, Federigo elébe sietett, udvariasan, derűs arccal és tárt karokkal, mintha már nagyon várta volna: „Már annyi ideje és annyiszor meg kellett volna látogatnom kegyedet.”

„Meglátogatnia engem? Tudja, ki vagyok én? Helyesen közölték főmagasságoddal a nevemet?”

„Engedje meg – szólalt meg Federigo, és szelíd erőszakkal megragadta kezét –, engedje meg, hogy megszorítsam ezt a kezét.”

Ezzel magához ölelte a Névtelent; ez egy pillanatig húzódozott és ellenkezett, de végül is engedett, mert legyőzte ez az ellenállhatatlan szeretet; ő is megölelte a bíborost. A Névtelen kibontakozott ebből az ölelésből és felkiáltott: „Isten valóban nagy! Isten valóban jó! Most értem csak meg magamat, most értem meg, ki vagyok.”

„Ne gondolja ám, hogy beérem ezzel a mai látogatással. Máskor is eljön, ugyebár?”

„Hogy eljövök-e? – kérdezte a Névtelen. – Ha főmagasságod elutasítana, még akkor sem mozdulnék egy tapodtat sem a kapujából, mint a koldus. Beszélnem kell kegyeddal! Hallanom és látnom kell kegyedet! Szükségem van kegyedre!”

Alessandro Manzoni, *Jegyesek*

Caravaggio, *Pásztorok imádása* (részlet), 1609.
Museo Regionale di Messina, Olaszország. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

A kereszténység eseményének formája a találkozás egy fizikai, testi, idő- és térbeli valósággal. Találkozás egy jelenlévő, élő, teljes mértékben emberi valósággal, amelynek végső értelme az, hogy Krisztusnak, az emberré lett Isten jelenlétének látható jele. Ez a találkozás folyamatosan vonzza az életünket, értelmet és egységet ad létezésünknek. Rajta kívül nincs más forrása az életben az újdonság tudatosságának.

Luigi Giussani